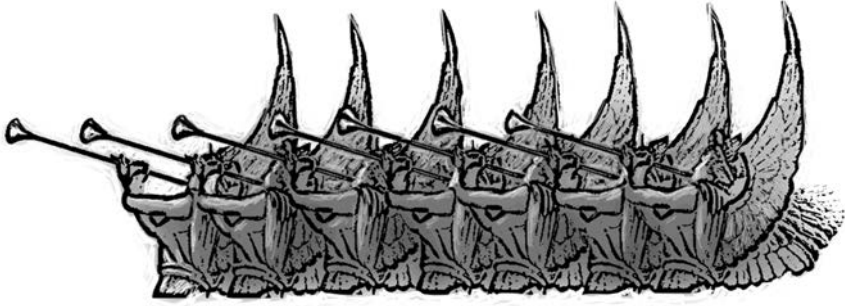

SIEDEM TRĄB

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ap 8,1-13; Lb 10,8-10; Ez 10,2; Ap 10,1-11; Dn 12,6-7; Ap 11,1-13; Kpł 16,1-34.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Lecz w dniach, kiedy siódmy anioł się odezwie i zacznie trąbić, dokona się tajemnica Boża, jak to zwiastował sługom swoim, prorokom” (Ap 10,7).

W scenie przedstawiającej piątą pieczęć zauważyliśmy, że wołanie uciskanego ludu Bożego odzwierciedla wołanie wiernych ze wszystkich wieków. Owi wierni zostali przedstawieni jako dusze pod ołtarzem wołające do Boga o sprawiedliwość/sąd i usprawiedliwienie/oczyszczenie z zarzutów:

— „Kiedyż, Panie? (...)?” (Ap 6,10).

Głos z nieba polecił im jeszcze poczekać, gdyż zbliżał się dzień, gdy Bóg osądzi ich krzywdzicieli. Ap 6,15-17 przedstawia Jezusa przychodzącego na ziemię i przynoszącego wyrok na tych, którzy wyrządzili zło Jego wiernym wyznawcom.

Scena przedstawiająca piątą pieczęć symbolizuje doświadczenie cierpiącego ludu Bożego w dziejach świata — od Abła aż po czas, gdy Bóg ostatecznie osądzi świat i pomści „krew sług swoich” (Ap 19,2). Cierpiący lud Boga musi być niewzruszony i wierzyć, że On wysłucha modlitw swoich wyznawców.

Wizja siedmiu trąb ukazuje, że na przestrzeni dziejów świata Bóg interweniował na rzecz swojego uciskanego ludu i sądził tych, którzy Jego lud krzywdzili. Celem siedmiu trąb jest upewnienie ludu Bożego, że niebo nie jest obojętne na cierpienie wierzących.

8. rozdział *Apokalipsy Jana* rozpoczyna się sceną przedstawiającą siedmiu aniołów stojących przed Bogiem i gotowych zadać w trąby. Zanim aniołowie zaczną trąbić, wstawiona została tutaj inna scena. Jej celem jest wyjaśnienie teologicznego znaczenia trąb.

Przeczytaj Ap 8,3-4 wraz z poniższym opisem codziennej służby w świątyni jerozolimskiej. Żydowski komentarz biblijny wyjaśnia, że podczas wieczornej ofiary baranek był umieszczany na ołtarzu całopalnym, a jego krew była wylewana u podstawy ołtarza. Wówczas wyznaczony kapłan wnosił złotą kadzielnicę do świątyni i ofiarował kadzidło na złotym ołtarzu w miejscu świętym. Po wyjściu ze świątyni kapłan rzucał kadzielnicę na posadzkę dziedzińca, powodując hałas. Wtedy siedmiu kapłanów poczynało dąć w trąby, co oznaczało zakończenie służby świątynnej sprawowanej tego dnia.

Słownictwo zaczerpnięte z opisu wieczornej ofiary świątynnej zostało wyraźnie użyte w Ap 8,3-5. Istotne jest to, że anioł otrzymuje kadzidło przy „złotym ołtarzu przed tronem” (Ap 8,3). Kadzidło symbolizuje modlitwy ludu Bożego (zob. Ap 5,8). Teraz Bóg odpowie na te modlitwy.

Ap 8,3-5 zawiera ważne informacje dotyczące trąb w studiowanej teraz przez nas księdze:

1. Siedem trąb to Boże kary dla zbuntowanej ludzkości w odpowiedzi na modlitwy uciskanych wyznawców Boga.

2. Trąbienie rozpoczyna się po śmierci Jezusa jako Baranka i odbywa się po kolei aż do drugiego adwentu (zob. Ap 11,15-18).

Przeczytaj Ap 8,5; Ez 10,2. Jak Ezechielowa wizja ognia spadającego na odstępczą Jerozolimę objaśnia znaczenie trąb w *Apokalipsie Jana*?

Anioł napełnia kadzielnicę ogniem z ołtarza i zrzuca ją na ziemię. Co ciekawe, ten ogień pochodzi z tego samego ołtarza, na którym ofiarowane są modlitwy świętych. Fakt, iż ogień pochodzi z tego samego ołtarza, wskazuje, że siedem trąb sądu spada na mieszkańców ziemi w odpowiedzi na modlitwy ludu Bożego, a Bóg interweniuje ze względu na swój lud w czasie wyznaczonym przez siebie. Zrzucenie kadzielnicy może być ostrzeżeniem, że wstawiennictwo Chrystusa nie będzie trwać na zawsze. Czas łaski się skończy (zob. Ap 22,11-12).

Przedstawiając interwencje Boga dla dobra Jego ludu, *Apokalipsa Jana* używa symboliki starotestamentowych trąb. Trąby były ważną częścią codziennego życia starożytnych Izraelitów (zob. Lb 10,8-10; 2 Krn 13,14-15). Ich dźwięki przypominały ludowi Bożemu o nabożeństwach w świątyni. Trąb używano także podczas bitew, żniw i świąt.

Brzmienie trąb towarzyszyło modlitwom. Podczas sprawowania służby świątynnej czy podczas świąt trąby „przypominały” Bogu o Jego przymierzu z Jego ludem. Przypominały także ludziom o potrzebie gotowości na „dzień Pana” (Jl 2,1). Podczas bitew ryczenie trąb służyło do wydawania rozkazów i ostrzegania oraz wzywało Boga do ratowania Jego ludu. Takie jest starotestamentowe tło użycia symbolu trąb w *Apokalipsie Jana*.

Przeczytaj Ap 8,13; 9,4.20-21. Kogo dotkną kary przedstawione w wizji siedmiu trąb?

Wydarzenia związane z trąbami w *Apokalipsie Jana* oznaczają interwencje Boga w dziejach świata w odpowiedzi na modlitwy Jego ludu. Podczas gdy pieczęcie dotyczyły przede wszystkim tych, którzy uważają się za lud Boży, to trąby ogłaszają kary dla bezbożnych mieszkańców ziemi (zob. Ap 8,13). Jednocześnie są ostrzeżeniami dla tych, którzy mieszkają na ziemi, by doprowadzić ich do skruchy, zanim będzie za późno.

Wydarzenia związane z siedmioma trąbami sięgają od czasów Jana do końca historii tego świata (zob. Ap 11,15-18). Gdy rozbrzmiewają trąby, w niebie nadal trwa wstawiennictwo (zob. Ap 8,3-6), a na ziemi głoszona jest ewangelia (zob. Ap 10,8-11,14). Kary związane z trąbami są częściowe — dotyczą jedynie jednej trzeciej części stworzenia. Siódma trąba oznajmia, że nadszedł czas, by Bóg objął należne Mu panowanie. Siedem trąb odnosi się w gruncie rzeczy do tych samych okresów, jakie przedstawiono w wizji siedmiu zborów i siedmiu pieczęci:

1. Pierwsze dwie trąby ogłaszają kary dla narodów, które ukrzyżowały Chrystusa oraz prześladowały Kościół wczesnochrześcijański — kary dla zbuntowanej Jerozolimy i Cesarstwa Rzymskiego.

2. Trąby trzecia i czwarta przedstawiają niebiańską karę dla odstępczego Kościoła chrześcijańskiego w średniowieczu.

3. Trąby piąta i szósta opisują zwalczające się siły w świecie religijnym pod koniec średniowiecza i w okresie poreformacyjnym. Owe okresy cechują się zwiększoną demoniczną aktywnością, która ostatecznie wciąga świat w armagedonową bitwę.

Niewątpliwie dzieje świata są krwawe oraz pełne cierpienia i różnorodnych tragedii. Jak owa smutna rzeczywistość pomaga nam uświadomić sobie, jak wspaniałe jest to, co zostało nam obiecane przez Jezusa?

Szósta trąba prowadzi nas do czasu bezpośrednio poprzedzającego koniec świata. Co lud Boży ma robić w tym okresie? Zanim zabrzmi siódma trąba, pojawia się wstawka wyjaśniająca, jakie będzie zadanie i doświadczenie ludu Bożego w czasach ostatecznych.

Przeczytaj Ap 10,1-4. Co zostało przedstawione w tych wersetach?

„Potężny anioł, który poucza Jana, to nikt inny jak Jezus Chrystus”¹. Stawia On stopy na morzu i lądzie, co oznacza Jego powszechne panowanie oraz ogólnoswiatowy zasięg tego, co zamierza ogłosić. Jego głos przypomina ryk lwa. W *Biblii* głos Boga jest czasami przedstawiany jak ryk lwa (zob. Oz 11,10; Ap 5,5).

Janowi nie pozwolono spisać tego, co powiedziało siedem grzmotów. Niektórych przyszłych wydarzeń Bóg celowa nam nie objawia.

Przeczytaj Ap 10,5-7. Porównaj te wersety z Dn 12,6-7. Jakie podobne słowa występują w obu fragmentach ksiąg?

Gdy Anioł oświadcza, „że to już długo nie potrwa” (Ap 10,6), greckie słowo *chronos* użyte w tym wyrażeniu świadczy o tym, że chodzi o jakiś wyznaczony okres. To wskazuje na Dn 12,6-7, gdzie anioł stwierdza, że prześladowanie świętych będzie trwało czas, dwa czasy i pół czasu, czyli 1260 lat (538-1798), gdy Kościół był prześladowany przez papieństwo (por. Dn 7,25). Ponieważ w *Księdze Daniela* i *Apokalipsie Jana* proroczy dzień symbolizuje rzeczywisty rok (zob. Lb 14,34; Ez 4,6), to 360 proroczych *dni* odpowiada 360 rzeczywistym latom, a trzy i pół czasu (symbolicznych *lat*) daje 1260 symbolicznych *dni*, czyli rzeczywistych lat. Dopiero po zakończeniu tego proroczego okresu nastąpi koniec świata.

Oświadczenie, że to już długo nie potrwa, odnosi się do wypełnienia okresów proroczych z *Księgi Daniela*, w tym zwłaszcza okresu 2300 proroczych dni z Dn 8,14 (457 r. p.n.e.-1844 r. n.e.). Po tym roku nie będzie już żadnych wyznaczonych proroczych okresów. Ellen G. White tak napisała o tym: „Czas, o którym anioł mówi, potwierdzając to uroczystą przysięgą, jest (...) proroczym okresem, który musi poprzedzić powtórne przyjście Pana. Oznacza to, że nie będzie kolejnego proroctwa dotyczącego jakiegoś okresu. Po tym okresie sięgającym lat 1842-1844 nie ma żadnego sprecyzowanego czasu występującego w proroctwach. Najdłuższy wyznaczony okres proroczy sięga jesieni 1844 roku”².

Co ten komentarz Ellen G. White mówi nam o konieczności unikania wyznaczania jakichkolwiek proroczych dat w czasie, w którym obecnie żyjemy?

¹ Ellen G. White, w: *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Hagerstown 1980, t. VII, s. 971.

² Tamże.

Przeczytaj Ap 10,8-11. Spożycie zapisanego zwoju księgi oznacza w *Biblii* przyjęcie przesłania od Boga w celu ogłoszenia go ludziom (zob. Ez 2,8-3,11; Jr 15,16). Przyjęte przesłanie jest dobrą nowiną, ale gdy jest głoszone, czasami prowadzi do gorzkiego doświadczenia, gdyż spotyka się z niechęcią i odrzuceniem ze strony wielu ludzi.

Słodko-gorzkie doświadczenie Jana po spożyciu książeczki (symbolizującej *Księgę Daniela*) jest związane z odpieczętowaniem prorocत्व *Księgi Daniela* odnoszących się do czasu ostatecznego. Apostoł Jan symbolizuje tu Kościół reszty (ostatków), któremu zlecono głoszenie wiecznej ewangelii (zob. Ap 14,6-7) po zakończeniu prorocznego okresu z *Księgi Daniela* (zob. Dn 7,25), czyli 1260 dni/lat.

Kontekst wskazuje też, że wizja Jana symbolizuje jeszcze jedno słodko-gorzkie doświadczenie, jakie stanie się udziałem wierzących wraz z końcem prorocznego okresu 2300 lat. Gdy na podstawie prorocत्व *Księgi Daniela* ruch millerowski uznał, że Chrystus przyjdzie powtórnie w 1844 roku, przesłanie to było słodkie dla uczestników ruchu. Jednak gdy Chrystus nie przyszedł w czasie wyznaczonym przez nich, wierzący doświadczyli gorzkiego rozczarowania i na nowo zaczęli studiować *Pismo Święte*, by lepiej zrozumieć to prorocत्व.

Polecenie, które otrzymał Jan: „Musisz znowu prorokować” (Ap 10,11) w świecie, wskazuje na adwentystów świętujących sobotę i powołanych do głoszenia powtórnego przyjścia Chrystusa w powiązaniu z prorocत्वami *Księgi Daniela* i *Apokalipsy Jana*.

Przeczytaj Ap 11,1-2. Co nakazano Janowi?

Powyższe wersety są kontynuacją sceny z 10. rozdziału *Apokalipsy Jana*. Janowi polecono zmierzyć świątynię, ołtarz i tych, którzy się tam modlą. Symboliczne mierzenie w *Biblii* odnosi się do sądu (zob. Mt 7,2). Świątynia, która miała zostać zmierzona, to świątynia niebiańska, gdzie Jezus pełni służbę dla nas. Nawiązanie do świątyni, ołtarza i czciocieli Boga wskazuje na Dzień Pojednania (zob. Kpł 16,16-19). Ten dzień był dniem *mierzenia*, jako że Bóg osądzał grzechy swego ludu. Tak więc Ap 11,1 odnosi się do sądu, który następuje przed powtórnym przyjściem Jezusa. Ten sąd dotyczy wyłącznie ludu Bożego — tych, którzy czczą Boga w Jego świątyni.

Ap 11,1 wskazuje, że przesłanie dotyczące niebiańskiej świątyni jest istotą eschatologicznego głoszenia ewangelii, które obejmuje oczyszczenie z zarzutów charakteru Boga. Przesłanie to ukazuje pełne wymiary ewangelii związane z pojednawczym dziełem Chrystusa i Jego sprawiedliwością jako jedynym środkiem zbawczym dla ludzkości.

Pamiętając o znaczeniu krwi w obrzędach związanych z Dniem Pojednania (zob. 16. rozdział *Księgi Kapłańskiej*), jak możemy zawsze zachowywać w świądomości to, iż sąd jest dobrą nowiną? Dlaczego prawda ta jest tak ważna?

Przeczytaj Ap 11,3-6. W jakim sensie dwaj świadkowie przypominają Zorobabela i Jozuego w ich rolach królewskiej i kapłańskiej? Zob. Za 4,2-3.11-14.

Idea dwóch świadków pochodzi ze starotestamentowego systemu prawnego, który wymagał świadectwa co najmniej dwóch osób, by potwierdzić cokolwiek przed sądem (zob. J 8,17). W tym przypadku dwaj świadkowie są symbolem *Biblii* — *Starego Testamentu* i *Nowego Testamentu*. Nie można ich oddzielić. Lud Boży jest powołany do głoszenia światu pełnego biblijnego przesłania — „całej woli Bożej” (Dz 20,27).

Świadkowie zostali przedstawieni jako prorokujący w worach w proroczym okresie 1260 dni/lat (538-1798). Wór jest szatą żałobną (zob. Rdz 37,34) i wskazuje na ciężkie czasy, gdy prawda biblijna była zapomniana i pokryta pyłem ludzkiej tradycji.

Przeczytaj Ap 11,7-13. Przedstaw własnymi słowami, co się stało z dwoma świadkami pod koniec proroczego okresu 1260 dni/lat.

Bestia, która zabija dwóch świadków, wychodzi z samej siedziby szatana. Zabicie świadków historycznie odnosi się od ataku ateizmu na *Biblię* i akcji całkowitej dechrystianizacji w związku z rewolucją francuską. Antyreligijny system ustanowiony we Francji cechował się moralnym upadkiem Sodomy, ateistyczną butą Egiptu i buntowniczością Jerozolimy. To, co stało się z Jezusem w Jerozolimie, teraz stało z *Biblią* za sprawą tego antyreligijnego systemu.

Zmartwychwstanie świadków wskazuje na wielkie ożywienie zainteresowania *Biblią* w następstwie rewolucji francuskiej, co doprowadziło do powstania ruchu drugiego adwentu oraz odrodzenia biblijnej prawdy, powstania towarzystw biblijnych i rozpowszechniania *Biblii* na całym świecie.

Tuż przed końcem świat doświadczy ostatecznego globalnego głoszenia przesłania *Biblii* (zob. Ap 18,1-4). To ostateczne przesłanie wywoła opozycję napędzaną przez demoniczne siły czyniące cuda, by zwieść świat i pobudzić zcicieli bestii do końcowej batalii przeciwko wiernym świadkom Boga (zob. Ap 16,13-16; 14,12).

DO DALSZEGO STUDIUM

Siódma trąba (zob. Ap 11,15-18 wskazuje na zakończenie dziejów świata. Nadszedł czas, by Bóg objawił swoją władzę i swoje panowanie. Ta zbuntowana planeta, pozostająca pod panowaniem szatana przez tysiące lat, wkrótce wróci pod panowanie i rządy Boga. Po śmierci na krzyżu, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu Chrystus został ogłoszony Prawowitym Władcą Świata (zob. Ap 12,10-11). Szatan jednak nadal szerzy spustoszenie, jak tylko może, wiedząc, że ma niewiele czasu (zob. Ap 12,12). Siódma trąba oznajmia, że uzurpatorskie potęgi zostały pokonane, a ten świat ostatecznie znajdzie się pod panowaniem Chrystusa.

Siódma trąba w sposób wyprzedzający szkicuje treść pozostałej części *Apokalipsy Jana*: (1) *I popadły w gniew narody*. 12., 13. i 14. rozdział *Apokalipsy Jana* przedstawiają szatana jako pełnego gniewu (zob. Ap 12,17) i przygotowującego wraz z dwoma sprzymierzeńcami — bestią z morza i bestią z ziemi — narody świata do walki przeciwko ludowi Bożemu. (2) *Lecz i twój gniew rozgorzał*. Odpowiedzią Boga na gniew narodów jest siedem plag ostatecznych, które zostały określone jako przejaw Jego gniewu (zob. Ap 15,1). (3) *I nastal czas sądu nad umarłymi*. Czas ten został opisany w Ap 20,11-15. (4) *I oddawanie zapłaty sługom twoim*. Nagroda sprawiedliwych została opisana w 21. i 22. rozdziale *Apokalipsy Jana*. (5) *Oraz wytracenia tych, którzy niszczą ziemię*. W Ap 19,2 czytamy, że eschatologiczny Babilon został osądzony za to, że niszczył ziemię. unicestwienie szatana, jego zastępów i jego dwóch sprzymierzeńców jest ostatecznym aktem dramatu wielkiego boju (zob. Ap 19,11-20,15).

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Czasami przekonujemy się, że głoszenie ewangelii może prowadzić do gorzkich doświadczeń (zob. Ap 10,10). Nasze świadectwo jest odrzucane i ośmieszane, a my sami doświadczamy niechęci i kpin. Czasami głoszenie prawdy budzi silny sprzeciw. Jakie biblijne postacie doświadczyły takiej opozycji i czego możemy się nauczyć z ich przeżyć?

2. Zastanów się nad tym stwierdzeniem: „Wielokrotnie byłam ostrzegana co do wyznaczania czasu. Nigdy ponownie nie będzie poselstwa dla ludu Bożego, które byłoby oparte o czas. Nie jest nam dane poznać określony czas zarówno wylania Ducha Świętego, jak i przyjścia Chrystusa”¹. Jakie problemy dostrzegasz w związku ze sporządzaniem zbyt szczegółowych wykresów proroczych ukazujących ostateczne wydarzenia po 1844 roku? Jak możemy się ustrzec niebezpieczeństw związanych z tworzeniem takich wykresów?

¹ Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, Radom 2016, t. I, s. 180.